

שותו עמידתו מאחרי הדוכן, כפי שרק אלה שישבו מתחתיו יכלו לעקוב אחריה. הוא לא יכול היה למצוא לעצמו נקודת מישען קבועה אחת. במשך כל הנאום הוא העביר את כובד משקלו מרגל לרגל. רק מעטים הבחינו כיצד בתנועה רפי לכטיבית, תוך כדי נאום, הוא היפנה לפתע את ראשו בזווית כזו ממנה יכול היה להגיר גיב מבט חסוף לעבר שמעון פרס, כאילו כדי לראות איזה רושם עושים עליו דבריו.

פרס לא היה מרשה לעצמו לעולם לעי שות תנועה מעין זו. אין ספק שבג רבין ולבנות את צורת עמידתו שלו במצב של לחץ. באותו רגע דמו השניים לשני מתי אגרפים היושבים בתי פינות זירת ה יאגרוף, האחד שיחק את המנצח בבתוח, הממתין רק להנחיה ונקאאט ליריבו. ה שני, רבין, הגניב מבטים בוחנים, שקשה היה לגלות אם יש בהם חשש. זה היה יתרונו הגדול על שמעון פרס. הוא היה אמיתי.

ברגע שלפני העלייה לזירה, הגיב רבין מבטים לעבר היריב כדי לראות אותו ולבחון את צורת עמידתו שלו במצב של לחץ. באותו רגע דמו השניים לשני מתי אגרפים היושבים בתי פינות זירת ה יאגרוף, האחד שיחק את המנצח בבתוח, הממתין רק להנחיה ונקאאט ליריבו. ה שני, רבין, הגניב מבטים בוחנים, שקשה היה לגלות אם יש בהם חשש. זה היה יתרונו הגדול על שמעון פרס. הוא היה אמיתי.

רבין בכנות — פרס בפאתוס

ותו מחזה, במהדרה מוחתת יותר, חזר על עצמו למחרת היום. כשעלו שני המועמדים לנאום את נאומיהם הבחירה שלהם בפני צירי הוועידה.

כאשר דיבר רבין ראשון, כפי שהעלתה קוביית-המלך, הקשיב לו שיעמון פרס מ בלי להניד עפעף ומבלי ששריר אחד ינוע בפניו. כשפרס דיבר, התנהג רבין ככל ציר אחר בוועידה. הוא הקשיב, חיך, העלה על פניו הבעות שניתן היה לפרשן כליגולו, החליף הערות-ביניים עם הדיבר בים לידו ועם הצלמים שחצצו בינו לבין הבמה.

גם הפעם הוא התגלה כחסר-מנוחה. אם כי לא חסר-ביטחון. הוא שילב במקום מושבו רגל על רגל, שכוהא מחליף מדי פעם את מצב הרגליים.

כעת הנאומים שוב נעפרו ההבדלים ש במיבנה האישי של השניים. רבין דיבר בכנות, פרס בפאתוס. מתיחותו של רבין התבטאה בטון דבריו ובתנועותיו העצבניות. זו של פרס נשפכה במפלים של זועה שכיסו אותו מקודקדו ומטה.

הניגודים הקיצוניים באו לידי ביטוי אחר רי שנפל הסור. פרס המובס ניסה להסתיר את אכזבתו, כאילו אינה תכונה אנושית. שוב חזר אל הפהוה של סנטר-על-אצבעות משולבות. גייס את כל חיכוכו המלאכותיים כדי להעמיד פנים של אדם שלי וקריר. רק ההשתקפות העגומה בעיניו ביטאה את מה שהתחולל בקירבו באמת.

רבין שמה בניצחון, על אף הפרש הועיר בקולות. הוא חיך, יותר מאשר מקודם, הרצין וכמה טיקים נעלמו מזוויות פיו. אבל הוא לא צהל, אפילו לא נתן לקהל האזנים שהרעי לו את ההצגה לה ציפה. אפילו פעם אחת לא נופף בידו לבוחריו. הוא לא מצא את הדרך להודות במחווה חיצונית כלשהי לאלה שנתנו בו אמון.

כלגם ציפו שהוא יביע ניהומיו למנוצח, כמקובל. רבין הסתפק במשפט: "כל טוב גם לי שיעמון". אפילו ברגע הניצחון שלו לא היה מסוגל לשקר ולהמריד-פנים. כללי העסקי המקובלים בין פוליטיקאים ועסקני מישלוח אינם מוכרים לרבין. אלה המכירים אותו מקרוב טוענים כי גם אם ילמד את כל הגיונות היפים לאירועים מסוג זה, הוא לא יוכל לסגל אותם לעצמו. המיכאניזם הפנימי שלו פוטה לא בנוי לזה. העיד עליו אחד ממקורביו.

"הוא היה תמיד טיפוס כזה", סיפר על רבין חבר זמין. "במסיבות של הפלמ"ח הוא לא היה שקי. פעם, הכל אצלו מתרחש בפנים. אבל אפשר לדעת בדיק מה קורה. הוא אינו מסוגל להסתיר זאת." עם כל זאת איכות רבין את יריבו שציפו כי יישבר במצב של לחץ, כפי שנטען עליו אירע בעבר. מהגיהנום הפרטי שבער שני יצא רבין בניצחון אישי.

מילפת העבודה לא בהרה לעצמה אולי את המועמד הטוב ביותר לראשות הממשלה. מבחינת כוחו האלקטורלי, אבל היא בחרה ללא ספק את המועמד האנושי, הכן והאמין יותר.

במדינה

הונאות

הערפד הפרטי של שמוליק

הצייר התגרש וירד מן

הארץ — וירדו, נכחיה"ה,

מערב למונותיו, נאמץ

לשלמם תחתיו

אתם הורסים את חייו של נכה! קראה האשה, רינה בן-זכאי. פקיד ההוצאה-לפועל לא ניראה נרגש במיוחד מן ההכרזה, ש נאמרה בקול כימעט היסטרי, "בעלך הוא ערב", הסביר לה בקול שלי, "עכשיו עליו לפרוע את שטרותיו."

מן הצד צפה בסצנה הדרמטית שמואל ("שמוליק") בן-זכאי (40), הוא נרכן כי כיסא-הגלגלים שלו, עצם עיניו, פלט אנחה עמוקה ומילמל: "ככה מסדרים חברים? ככה עושים לחברים?"

תחילתה של הפרשה המוררה, לפני כשנה וחצי, שמוליק בן-זכאי, בחור נאה, נכה מן מילחמת-סיני משותק בשתי רגליו ורתוק לכיסא-גלגלים, אירגן או בביתו, כרחוב יצהר ברמת-השרון, תערוכת תמונות של הצייר התלא-אביבי אריה הרפו.

אופי מנוגד, היכרותו עם הצייר הרפו היתה, לגבי שמוליק, שלב במסגרת שני קומות החברתי, השנים התיידדו כמהרה. אחרי התערוכה התהדקה הידידות עוד יר תר, ושמוליק אף ביקר פעמים אחדות ב יטונו של הרפו בן-זכאי. עם הצייר ביקר פעמים אחדות בביתם של שמואל ורינה. אולם הידידות החדשה לא החזיקה מעמד זמן רב. השניים גילו כי הם בעלי אופי מנוגד. בעוד ששמוליק הוא איש

צייר הרפו ניצול אסדר

מישפחה מסודר ומאורגן, שחינו עם אשתו, בנו, בתו וכלבו מתנהלים על מיינוחות, חייו של הצייר התרופס בן 44, הנהוג להתהדר בלבוש סגנוני בולט, הם סעיה את גדולה.

לפני שנתיים החליט הרפו להתגרש מאשתו הנשיה, אסתר, אסבנו. זו לא יכלה עוד לשאת את סיפורי-הרכילות ש זרמו לאוזניה, לא אודות החתיכות החד שות-לבקרים של בעלה, אריה, מצידו, החד סבל את "מרובעותה", כפי שהתבטא. אסתר עזבה את ביתם המשותף בבתיים ועברה עם שני ילדיה, האחד מנישואיה הראשונים, לבית אמה.

אחרי חודשים ארוכים של דינוים בבית הדין הרבני, שהדיהם הגיעו גם לעיתונות, הוסכם כי אריה ישלם לאשתו מדי חודש דמי-מונות בסך 1600 לירות. הוא המשיך בהילולה הגירושין שלו זמן רב אחרי מסיבת-הגירושין הגדולה שערך.

"לא תשלם פרוטה!" עד שיום אחד החליט הרפו לשנות את חינו מן הצדה אל הקצה. "אני נוסע לחו"ל. יש לי שם קשרים ואני אכבוש את כל העולם!" ביר שר למכרו ולידידיו, שביניהם כבר לא נכלל שמוליק בן-זכאי. הניסעה עמדה להתבצע בחודש מארס אשתקד אולם פקיד המכס בנמלה-העופה בן-גוריון הרדיע ל אריה המופתע, "יש צריע-כוכבי-ציאה-המן הארץ נגדך. הצו הוצא לבקשת אשתך." אריה מיהר לבית גרושתו, אך שם לא עזרו לו כל תחנוניו והסבירו, "אני יודעת שלא תשלם לי פרוטה אחרי ש"

תצא מהארץ ולא יהיו לך יותר רבנים על הראש, הבהירו לו אסתר הנאה. היא דרשה ממנו שיוציא כתבי-ערבות על סך של 1600 לירות בחודש, בחתימת שניים, ורק לאחריו תבטל את הצו. אלא שלא היתה זו משימה קלה עבורו למצוא שני ערבים מתאימים, מה-גם שהצהיר בריש-גלי כי לא ישוב לארץ בשנים הקרובות. בין ידידיו הציירים לא מצא את ישועתו. "אנחנו הכרנו אותך", מספרים את הארץ לתמיד. ידענו שאיש לא יראה ממנו גרוש."

ואז נוכר אריה בבתרו מרמת-השרון. הוא פנה אל שמוליק, וביקשו שיערוב לו שמוליק הסכים וחתם.

למחרת היום הוצא כתבי-הערבות המכור קש, כשהעברה השנייה היא צעירה אל מונית, ידידה של אריה. יומיים אחר-כך כבר נחת בנמלה-העופה בניו יורק.

"אשתי חונקת אותי!" אולם בניר יורק לא המתין לו איש. הוא רכש לעצמו דירה קטנה באחד מרבעי-האמנים בעיר, ומרבית חבריו החדשים היו אמנים יש ראלים בינוניים שירדו מן הארץ, או סטודנטים, חודשים אחדים, "אכל" את הסכונותיו. לצייר כמעט שלא הצליח, ו מרבית הציורים שברשותו היו אלה ש הביא עימו מהארץ.

כשהצליח כבר לארגן לעצמו תערוכה, בגלריה קטנה בשדרה השישית, לא הצליח למכור אלא תמונות מעטות. כאחוזי חבריו החדשים התלונן על מצבו הכספי הקשה. למרות זאת המשיך לשלוח ארצה מדי חודש 160 דולר. "אשתי-לשעבר חונקת אותי" לא חדל להתלונן.

וגם הפעם באה לו הישועה מכיוון בלתי ופוי. באחד משיטוטיו האינסופיים בין הגלריות הניו-יורקיות פגש בזמרת היש אלתית שחורת העיניים והשיער, עליוה עיוקרי, שהגיעה לניו-יורק לפני שנים אחדות בעיקבות אהבתה לאמרנן ששון רביצאן.

האהבה בין הצייר המתוסכל והזמרת פרחתה מייד. הם עברו להתגורר יחד, עליזה הופיעה בערבים במועדוני-הילה ישראלים, ואריה החל מצייר ואף מכר אחדות מתמונותיו, בעזרת קשריה של ידידתו.

לאן הולכת הקיציבה? בחודש יולי אשתקד חדלה להגיע קיציבתה החודשית של אסתר הרפו. היא נקלעה למצב קשה. מצד אחד הגיעו לאוזניה שמועות כי בעלה לשעבר חי באמריקה עם הזמרת, המרבה להופיע. בנוסף, היא הכירה אישית את שמוליק, הערב לכספי המזונות שלה. מאידך, מאחר שלא עבדה, נותרה ללא פרוטה.

לאחר לבטים רבים פנתה למישרדי הר הוצאה-לפועל. את הערבה השנייה לא הצ ילחה אלה לאתר, את שמוליק בן-זכאי הם איתרו, דיווחו לו על מצבה-ביש שאליו נקלע, ואילצוהו לשלם מדי חודש 1600 לירות לאסתר הרפו.

"ככה זה נמשך כבר חצי שנה. בינתיים שילמנו כבר קרוב לעשרת-אלפים לירות", מספרת רינה, אשתו של שמוליק, "כל הקיציבה ששמוליק מקבל ממישרד-הביטחון הולכת ישר לאשת הצייר!" הניסיונות ליצור קשר עם אריה הרפו בחו"ל עלו עד כה בתהוה. גישה של רינה בן-זכאי הוא ערדי-דין המתגורר ועובד בלוס-אנג'לס אך גם גניסיונותיו שלו לאתר את הצייר, לא הועילו.

ידידיו של הרפו בארץ, שאיתם הוא מקיים קשר-מיכתיים ובלתי-קבוע, כתבו לו כי הוציעו לו לחזור ארצה כדי "לסגור את העניין". "זה רק עניין של כסף", השיב הוא לפניו. "אני אסדר את הכל, יהיה בסדר." אולם הפרשה לא הסתיימה. להיפך, היא הסתככה עוד יותר. "אנחנו משועבדים!" שמוליק בן זכאי, המאושפו בימים אלה בבית-החולים על שם שיבא בתל-השומר, לצורך ניתוח בגיסיון ליישר אחת מרגליו המשותקות. התכוון לצאת את הארץ יחד עם נבחרת הנכים של ישראל בכדורסל, לסיכוב מיש אקיים בחו"ל בעוד כחודשיים. אך אנשי ההוצאה-לפועל כבר הסתיקו לאיים עליו כי יציאו נגדו צריע-כוכבי-ציאה-המן-הארץ. "במיקרים כאלה אין ברירה", מסביר פקיד ההוצאה-לפועל, "אריה הרפו, החייב, נני למצוא. בן-זכאי הוא האיש היחיד היכול להבטיח את מימוש כתבי-הערבות. לפיכך